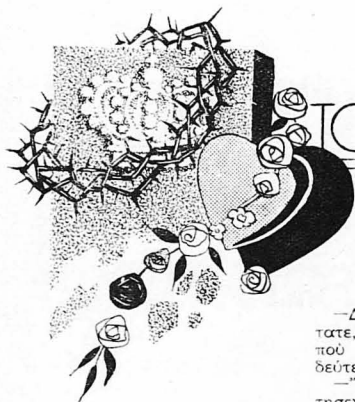

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

[Αυθεντική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας 'Ασπασίας, χήρας του αλβανιζήτου βασιλέως 'Αλεξάνδρου]

[Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΣ» — Άπαγορεύεται η ανάδημοσίευσίς]

Ε΄.

—Δικαιολογείτε, 'Υψηλότατε, τὸ πρῶτο κοπιμάν, πού μοῦ κάνατε, μ' ἕνα δεύτερο, εἶπεν ἡ 'Ασπασία.

—'Οχι, δεσποινίς, ἀπάντησεν ὁ 'Αλέξανδρος. 'Η

μιά ἀλήθεια συμπληρώνει ἀπλῶς τὴν ἄλλη. Αὐτὸ εἶν' ὄλο.

—Λένε πῶς ἡ ἀλήθεια εἶνε πικρῆ, 'Υψηλότατε. Πρέπει συνεπῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, πού θρίσκατε πρὸς χάριν μου ἀπόψε τίς πιὸ γλυκῆς καὶ τίς πιὸ ὑποχρεωτικῆς ἀληθείας νὰ μοῦ πῆτε.

—'Οχι, δεσποινίς 'Ασπασία. 'Εγὼ πρέπει νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

—Καὶ γιατί;

—Γιατί μοῦ ἐμπνέετε τὰ λόγια αὐτά. Παίζω στὴν περίπτωσι αὐτὴ τὸ ρόλο τοῦ φεγγαριοῦ, πού σκορπίζει γύρω του τὸ φῶς του δέχεται ἀπὸ τὸν ἥλιο.

—'Εσπουδάζετε φιλολογία στὴ Γερμανία, 'Υψηλότατε;

—'Οχι δά! 'Ημῶν κλεισμένος σὲ μιά στρατιωτικὴ σχολή. Κι' ὅπως ἐξέρετε ἀσφαλῶς, μεταξὺ τῆς στρατιωτικῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ποιήσεως ὑπάρχει ἕνα τεράστιο χάσμα, τὸ ὅποιο ποτὲ δὲν θὰ γεφυρωθῆ.

—Ποτέ;

—'Ο πρίγκηψ χαμήλωσε τὸ βλέμμα του καὶ ἀπάντησε σιγᾶ, πλὴν σιγᾶ:

—Ναί... Τὸ γεφυρώνει κάποτε ἡ ἀγάπη.

Καὶ πιὸ δυνατὰ κατόπιν πρόσθεσε:

—Τὸ γεφυρώνει ἐπίσης αὐτὴ τὴ στιγμή ἡ 'Ελληνικὴ νεότης, πού μάχεται στὴ Μακεδονία καὶ γράφει μὲ τὰ νικηφόρα ὄπλα τῆς, ὑπέροχα ἔπη... Τὸ γεφυρώνει ἡ ἀγάπη καὶ ἡ πατρίδα. 'Η πρῶτὴ τὸ γεμίζει μὲ ἀνθὴ καὶ ἡ δεύτερη μὲ τρόπαια!...

—'Εξακολουθεῖτε νὰ κάνετε ποιήσι, 'Υψηλότατε.

—'Εξακολουθῶ ν' ἀντανακλῶ τὸ φῶς πού σκορπίζετε αὐτὴ τὴ στιγμή ἐπάνω μου, δεσποινίς.

—'Εγινε γιὰ μερικῆς στιγμῆς σιωπῆ.

Δὲν μιλοῦσαν.

—'Εχόρευαν κι' ἀπελευθάναν, μαζὺ μὲ τὸ χορὸ καὶ τὴ γοητεία τῶν ὄνειρων των.

Πάλιν ὅμως ὁ πρίγκηψ 'Αλέξανδρος διέκοψε τὴ σιωπῆ.

—Μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω κάτι, δεσποινίς; εἶπε στὴν 'Υψηλότατε.

—Καὶ θέβαια, 'Υψηλότατε.

—Πρόκειται νὰ ξεναφύγετε γιὰ τὴν Εὐρώπῃ;

—'Οχι, 'Υψηλότατε. Θὰ μείνουμε πεῖα στὰς 'Αθήνας.

—Αὐτὸ εἶν' εὐχάριστο.

—Καλωσύνῃ σας, 'Υψηλότατε.

—Ναί, εἶνε πολὺ εὐχάριστο. Γιατί ζῆται θάχουμε τὴν εὐτυχία νὰ σᾶς θλέπουμε συχνά, πλὴν εἶν' ἔτσι;

—'Αφοῦ τὸ ἐπιθυμῆ ἡ 'Υψηλότατε σας, ναί.

—Τὸ ἐπιθυμῶ καὶ πολὺ μάλιστα.

—'Η 'Ασπασία κωκίνισε.

—Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ, συνέχισε ὁ πρίγκηψ 'Αλέξανδρος, κοκκινίζοντας κι' αὐτὸς, ἐνῶ μιλοῦσε. Δὲν

ξέρω ἂν ἐκφράζομαι σαφῶς, ἂν λέω ἐκεῖνο πού σκέπτομαι. Μὰ τί τὰ θέλετε; Τὸ ζήτημα τῆς καλῆς συντροφιάς, τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς ἐπαφῆς κι' ἐπικοινωνίας, δὲν τὸ πολυλογαρίζουν ἐδῶ στὴν 'Αθήνα. 'Εγὼ ἐντούτοις, νομίζω, πῶς τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶνε ἀπ' τὰ σπουδαιότερα. Δὲν συμφωνεῖτε μαζὺ μου;

—'Απολύτως, 'Υψηλότατε.

—'Είμαστε λοιπὸν σύμφωνοι.

—Σὲ τί ἀκριβῶς;

—Τὸ ὅτι θὰ θλεπόμαστε συχνά. Τὴν ἴδια ἐπιθυμία ἔχει καὶ ἡ ἀδελφῆ μου, ἡ πριγκίπισσα 'Ελένη.

—'Ευχαριστῶ, 'Υψηλότατε. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ σᾶς καὶ τὴν 'Υψηλότατῃ. 'Η ἐξαιρετικὴ τιμῆ, πού μοῦ κάνατε, μὲ συγκινεῖ βαθύτατα καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ φανῶ ἀντάξια τῆς.

—Τὴ στιγμῆ αὐτὴ ὁ χορὸς ἐσταμάτησε.

—'Ο πρίγκηψ καὶ ἡ 'Ασπασία Μάνου δὲν ἀποχωρήσθηκαν. 'Αποσύρθηκαν στὴν πιὸ ἤρεμῃ γωνία τῆς αἰθούσας κι' ἐξακολουθῶσαν νὰ συνομιλοῦν φιλικώτατα.

Σὲ λίγο τοὺς πλησίασε καὶ ἡ πριγκίπισσα 'Ελένη.

—'Αγαπητῆ μου ἀδελφοῦλα, τῆς εἶπε ὁ 'Αλέξανδρος, ἔρχεσαι, ἀκριβῶς τὴ στιγμῆ πού μιλοῦσαμε γιὰ σένα.

—'Αλήθεια; ρώτησε ἡ πριγκίπισσα χαμογελῶντας γλυκά.

—Ναί. 'Ελεγα στὴ δεσποινίσα Μάνου, πῶς θὰ μᾶς ἦταν πολὺ εὐχάριστη ἡ συντροφία τῆς, ἂν ἐργάταν νὰ μᾶς θλέπη συχνά.

—Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, δεσποινίς, ἐθεβάσωσε ἡ πριγκίπισσα.

—'Ευχαριστῶ, 'Υψηλότατῃ. 'Η τιμῆ πού μοῦ κάνατε εἶνε πολὺ μεγάλῃ, ἀπάντησε ἡ δεσποινίς Μάνου.

—'Εχομε λοιπὸν τὴν ὑπόθεσί σας, εἶπεν ὁ 'Αλέξανδρος. Θάρχετε στ' ἀνάκτορα συχνά, θὰ κάνουμε τὸν περίπατό μας στὸν κήπο, θὰ θυμώμαστε τὰ παλιά μας... Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι, 'Υψηλότατε.

—Κι' ἐπειδὴ σᾶς ἀρέσουν, ὅπως μοῦ εἶπατε, ἡ ἐκδρομῆς, θὰ ἐπιχειροῦμε συχνά καὶ οἱ τρεῖς ἀκρυνοῦς περιπτώσεις στὶς ἐξοχῆς τῆς πρωτεύουσας. 'Εχετε μήπως ἀντίρρηση;

—Καμμιά ἀντίρρηση, 'Υψηλότατε. 'Αντιθέτως, δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

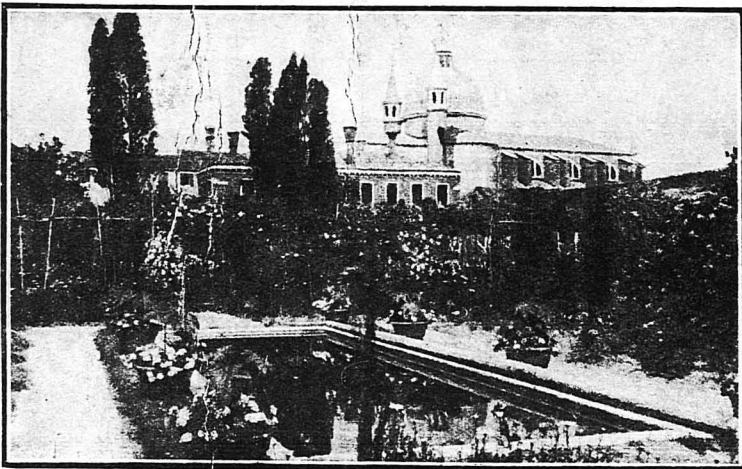
—'Εγὼ σᾶς εἶμαι ὑπόχρεος, δεσποινίς 'Ασπασία. Αἰσθανόμουν θαθεῖα τὴν ἀνάγκη τῆς καλῆς συντροφιάς, ὅταν θριασκόμουν στοὺς γραφικὸς 'Αττικὸς κάμπους καὶ στ' 'Αττικὰ βουνά. Παρακαλοῦσα τὸ Θεὸ νὰ μοῦ στείλῃ ἕναν καλὸ σύντροφο. Κι' ὁ Θεὸς ἀκούσε τὴν ἱκεσίά μου. Καὶ ὁ σύντροφος πού ζήτησα, πού τόσο ποθοῦσα θρέθηκε. Εἶσατε εἰς!

—Πόσο με κολακέυετε, 'Υψηλότατε!...

—'Οχι, ὄχι, δὲν σᾶς κολακεύει καθόλου, εἶπε μὲ τὴν ἀφελῆ εὐλικρινεῖα πού τὴν διέκρινε ἡ πριγκίπισσα 'Ελένη. 'Ο 'Αλέξανδρος λείει τὴν ἀλήθεια.

Τὸν τραβοῦσε πάντα ἡ ἐξοχῆ, ἡ ἀκρυνῆς ἐκδρομῆς. 'Η φύσις ἦταν πάντα γι' αὐτὸν ἡ πιὸ ἀκατανίκητη γοητεία, ὁ μέγας ἄλος του ἔρωτος. Καὶ πάντα παραπονιόταν, πού ἦν εἶχε ἕνα σύντροφο, γιὰ ν' ἀπολαμβάσθῃ μαζὺ του τὴν εὐδαιμονία αὐτῆς...

—'Η δεσποινίς Μάνου ἔκαμε ἕνα ἀδιόρατο κίνημα ἀ-

'Η ἑπαυλις στὴ Βενετία, εἰς τὴν ὅποιαν διαμένει σήμερον ἡ πριγκίπισσα 'Ασπασία (Φωτογραφία ἀπὸ τὸ 'Αρχεῖο τῆς πριγκίπισσας 'Ασπασίας)

πορίας κι' εκπλήξεως, τὸ ὅποιο δὲν διέφυγε τοῦ πρίγκηπος Ἀλεξάνδρου.

— Ἡ δεσποινὴ Μάνου ἀπορεῖ μ' αὐτὰ πού τῆς λέτα κι' ἔχει ἀσφαλῶς δίκην, εἶπε στὴν ἀδελφὴ του. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τῆς δώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος μιὰ ἐξήγησι...

Καὶ γυρίζοντας στὴ διδα Μάνου, συνέχισε:

— Οἱ συντροφιοὶ μιὰς ἐκδρομῆς δὲν λείπουν ποτέ, δεσποινίς. Ἐγὼ φίλος, πού μ' ἀκολουθοῦν εὐχαρίστως, ὅπου κι' ἀνὰ πρῶν. Ἀλλὰ συντροφὸς ἀπὸ συντροφία διαφέρει. Δὲν φέλλω ἀκολούθους καὶ κολακὰς στὶς ἐκδρομῆς μου. Ἐπιθυμῶ τὴν συντροφία ἀνθρώπων που ἀγαποῦν τὴ φύσι, ὅσο κι' ἐγὼ, πού αἰσθάνονται τὶς ἴδιες χαρὲς καὶ τὶς ἴδιες ἀπολαύσεις μ' ἐμένα σὲ μιὰ ἐκδρομῇ. Μ' ἐννοεῖτε τώρα;

— Ἀπολύτως, Ὑψηλοτάτη.

— Σὰς εὐχαριστῶ, δεσποινίς. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πὸς ἀνακούφιαι καὶ πόσο ἀγαλλίασαι αἰσθάνουσαι τὴ στιγμή αὕτη. Ἡ δεσποινὴ Μάνου χαμήλωσε τὰ μᾶτια της.

— Πιστέψτε τὸν Ἀλέξανδρο, δεσποινίς, τῆς εἶπε ἡ πρίγκηπισσα Ἄσπασια. Ποτέ δὲν ὑποκρίνεται. Δὲν θέλει νὰ σὰς κολακίσει. Ἐχει τὴν καρδίαν του στὰ χεῖλην...

...Ξανάρχισε ὁ λίγο ὁ χορὸς.

Ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ δεσποινὴ Μάνου ξαναχορεύσαν μαζὺ. Εἶχαν ὅλη τὴν εὐκαιρίαν τὴ νύχταν αὕτη νὰ μιλήσουν, ν' ἀνοιξῇ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὴν καρδίαν του καὶ τὸ ἕκαστον, χωρὶς ἐπιφύλαξιν.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸν ἕκαστον ἑτῶν χωρισμὸν, ἡ συμπάθειαν πού εἶχεν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο, ἐξῆλθε πάλιν μέσα τους, πρὸς ζωντὴν καὶ πρὸς θερμῇ.

Κι' ὅταν οἱ πρίγκηπος ἔφυγαν, κοντὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀπ' τὸ χορὸν, ὁ Ἀλέξανδρος, ἀποχαιρετῶντας τὴν διδα Μάνου, τῆς ὑπενηθύμισε τὴν ὑπόσχεσίν της. Τὸ ἴδιον ἔκαμε καὶ ἡ πρίγκηπισσα Ἄσπασια, τῆς χεῖρ της Ἀσπασίας, τῆς εἶπε σιγὰ, ἐμπιστευτικὰ ὁμοίως:

— Θὰ σὰς περιμένουμε, δεσποινίς Μάνου. Δὲν εἰν' ἔτσι;

— Βεβαίως, Ὑψηλοτάτη.

— Θὰ χαρῶ πολὺ νὰ σὰς δῶ, ἔσο τὸ δυνατόν πρὸς γρήγορα. Τόσο ἐγὼ, ὅσο κι' ὁ Ἀλέξανδρος...

— Ἡ καλωσύνη σας, Ὑψηλοτάτη, μὲ τιμὰ.

Δὲν ἀρκέσθηκα ὅμως στὴν παράκλησιν πούκανε στὴν διδα Μάνου ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος. Τὴν ἐπομένῃ ἀμέσως ζήτησε νὰ δῇ τὸν στυλάρχη Πέτρο Μάνου, τὸν πατέρα τῆς Ἀσπασίας, καὶ τὸν παρὰ κάλεσε νὰ συστήσῃ στὶς κόρες του νὰ πηγαίνουν συχνὰ στὸ παλάτι

καὶ νὰ συνοδεύουν στοὺς περιπάτους τῆς τῆν πρίγκηπισσας Ἄσπασιας.

Ὁ Πέτρος Μάνος εὐχαρίστησε τὸν πρίγκηπα καὶ τοῦ υποσέσθηκε, ὅτι ἡ ἐπιθυμία του, ἡ ὅποια ἦταν καὶ ἐπιθυμία τῆς πρίγκηπισσας ἀδελφῆς του, θὰ ἐπραγματοποιεῖται...

Ἐκεῖνο πού ἔκανε στὰ μᾶτια τοῦ πρίγκηπος Ἀλεξάνδρου συμπάθει τὴν δεσποινίδα Ἀσπασίαν Μάνου, ἐκεῖνο πού τραβῆσε τὸν ἕνα στὸν ἄλλο, ἦσαν τὰ κοινὰ γούστα, ἡ κοινὴ ἐπιθυμία καὶ ὑπεράνω ὅλων ἡ ἀγάπη, ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη πού εἶχαν καὶ οἱ δύο γιὰ τὰ σπῶρ.

Ἀπὸ μικρὸν, ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος, τραλλανόταν μὲ τὰ σπῶρ κι' ἐπιδίδετο σὲ κάθε ἀσκήσιν.

Ὅταν ὁ πατέρας του τοῦ γάρισε τὸ πρῶτον τοῦ μικροῦ αὐτοκινήτου—καὶ ποῖός Ἄσπασιος δὲν τὸ θυμᾶται!—ὁ Ἀλέξανδρος ἔτρεχε μ' αὐτὸ στὴν πόλιν μέσα καὶ στὶς ἐξοχὰς, ἀπ' τὸ πρῶτον ὡς τὸ θῆρα. Δὲν ἀγγίξε, θάρρεις, τὴ γῆ. Πετοῦσε, σφουγγίζε στὸν ἀέρα, μὲ τὸν κίνδυνον νὰ τοακίση, νὰ γίνη κομματία...

Πολλὲς φορὲς ἔπεφτε καὶ χτυποῦσε. Ἄν δὲν ἔπεφτε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητό του, ἔπεφτε ἀπ' τὴν ἀλογίαν του. Μὰ ὅλα αὐτὰ τὰ μικροδυστυχήματα, δὲν τοῦκόσων καθόλου τὴν ὄρασαν ποῦγε παρῆ...

Οἱ ἀμαρτῶδες τῶν Ἀσπασίων, ἐρποντας μὲ τὴν ἀλλοτριωτῆ ἰσχυροῦς ὁ πρίγκηπος στοὺς δρόμους, τὸν βλέπανε, τὸν βλέπανε μπροστὰ τοὺς ἀντιπάλους... Χαρῶν!...

Χίλιες φορὲς κινδύνεψαν νὰ συγκρουσθοῦν μὲ τὸ αὐτοκίνητον τοῦ ἑπιπέτου πρίγκηπος. Κι' ὅμως, δὲν ἠμνησκώσαν ἐναντίον του. Ἀντιθέτως μάλιστα, τὸν ἐγαρῶνισσαν. Ἐθαύμαζαν καὶ ἐκτιμῶσαν τὸ θάρρος του καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν του τέχνην στὸ σφάρισμα. Καὶ τὸν εἶχαν ἐπαινεῖσαι: «Ἡ τελεῖ Φυσέκης!»

— Βασίλει, οὐ! ὄνασαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ὅταν τὸν βλέπανε νὰ προβάλλῃ ἀπὸ μακρὰ, τρέχοντας ἀλλοτριωτῆς. Ἀνοίγετε γρήγορα, γιατί ἔρχεται ὁ Ντελὴ Φυσέκης! Ἄπειρα σχετικὰ ἀνέκδοτα διηγοῦνται γιὰ τὴν μαζίαν τοῦ πρίγκηπος μὲ τὰ σπῶρ. Ἀνέκδοτα ὄρασαι καὶ χασκατριστακὰ τὰ ἄποια θὰ σὰς διηγηθῶμε ἕνα πρὸς ἕνα, μὲ τὴν σειράν τους.

Ἄλλὰ καὶ ἡ δεσποινὴ Μάνου δὲν ἦταν κατώτερη τοῦ πρίγκηπος στὰ διάφορα σπῶρ. Ἡ φίλιος καὶ ἡ γνωστὴς

Ἡ πρίγκηπισσα Ἀσπασία
(Φωτογραφία ἀπὸ τὸ Ἀρχεῖον τῆς πρίγκηπισσας)

της την εβδομάζαν σχετικώς, για την άντοχή της και τὸ θάρρος της. Ἦταν δεινὴ ἱππεύτρια, κολυμβοῦσα θαυμάσια, ἀδηγοῦσε ἐπιδέξια αὐτοκίνητο, ἔπαιζε ὑπέροχα τένις.

Κατὰ τὴν περίοδον μάστιγα τοῦ πολέμου τοῦ 1912, συνέθετο τὸν τερραῖν τοῦ τένις, μεταξὺ τῆς διδος Ἀσπασίας Μάνου καὶ τῆς κόρης ξένου ἀνωτέρου διπλωματικοῦ ὑπαλλήλου, ἕνα πολὺ χαρακτηριστικὸν ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖο θὰ σὰς διηγηθῶμε ἀμέσως καὶ τὸ ὁποῖο δείχνει τὴν ὑπερηφάνειαν, τὸ θάρρος καὶ τὸν πατριωτισμὸ τῆς ὥραίας Ἑλληνοπούλας, τῆς «Ἰνδῆς Πριγκίπισσας», ὅπως τὴν ἀποκαλοῦσαν οἱ γνωστοὶ τῆς καὶ οἱ αὐλοκοὶ κύκλοι, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τῶν τῶ μελαχροινῶ χρώματι, τὸ λυγρὸ παράστημα, τὴν ἠγεμονικὴ γενικῶς ἐμφάνισιν τῆς Ἀσπασίας Μάνου.

Σὲ μιὰ στιγμὴν, τοῦ τὸ παινιδι τοῦ τένις εἶχε διακοπῆ καὶ ἡ παίκτριες καὶ οἱ παῖκται ἐξεκουράζοντο στὸ ὑπόστεγον τοῦ τετραῖν, ἡ κόρη τοῦ προαναφερθέντος ξένου διπλωμάτου ἀρχισε νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν πόλεμον καὶ νὰ ἐκφράζεται δυσμενεστάτα γιὰ τοὺς Ἕλληνας.

Ἡ δεσποινὴ Μάνου τὴν ἀκούει στὴν ἀρχὴν, χωρὶς νὰ μιλήσῃ, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, συγκρατώντας τὴν ψυχραιμίαν της. Ὅταν ἔνωμας ἡ κόρη τοῦ ξένου διπλωμάτου ἀρχισε νὰ ἐκτομιζῆ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων φαρυκτὰς ὕβρεις καὶ χαρακτηρισμοὺς, ἡ Ἀσπασία Μάνου δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ πειὰ. Σηκώθηκε ἀπάνω ἀπότομα καὶ ἔδωκε στὴ νεαρά ξένην ἕναν ἤχηρότατον μάτασον!...

—Γιὰ νὰ μάθῃς, τῆς εἶπε, ραπίζοντας τὴν, νὰ μὴ μιλήσῃ ἄλλοτε ἔτσι μπροστὰ μου γιὰ τοὺς συμπατριώτες μου!...

Τὸ τί ἐπηκολούθησε, τὸ φαντάζεσθε.

Οἱ παριστάμενοι ἐπέστεισαν νὰ συγκρατηθῶν τὴν διδα Μάνου.

Ἡ ὁποία ἔτρεμεν ὀλοκλήρῃ ἀπ' τὴν δίκαιην ὀργὴν της.

Ἡ κόρη τοῦ ξένου διπλωμάτου κοκκίνισε ἀπ' τὴν ντροπὴν τῆς καὶ τὴν σαστισιὰν τῆς καὶ τὴν σαστισιὰν τῆς. Ἐφαγεν ὠστός τὸν ἑλληνικώτατον ἔκεινον ὑπάτο, χωρὶς νὰ πῆ λέξι.

Καὶ τί μοροῦσε νὰ πῆ;

Ἡ δεσποινὴ Μάνου εἶχε τὸ δίκαιον μὲ τὸ μέρος της. Κανεὶς δὲν ἐτόλμιζε νὰ τῆς κάμῃ καὶ τὴν ἐλαγίστην ἔστω παρατήρησιν γιὰ τὴν ἀείψαν ἄλλωστε πράξι τῆς. Ἀντιθέτως πολλοὶ τῆς σφίζαν τὸ χέρι γιὰ τὴν ἑλληνοτροπὴν καὶ ὑπερήφανον στάσιν της.

Μὰ κι' ὁ ἴδιος ὁ πατέρας τῆς ραπισθείσης νεαρᾶς ξένης, δὲν ἐτόλμιζε νὰ διασαρτηθῆ γιὰ ὅ, τι ἔγινε.

—Παιδί μου, εἶπε στὴν κόρη του, ὅπως ἐγνώσθη μετὰ τινος ἡμέρας, ἔκαμες κακὰ νὰ ἐκφράζεσαι κατὰ τέτοιον τρόπο ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, μεταδὸν τῶν ὁποίων σοῦ με ἀπὸ τὴν στιγμὴν. Κι' εἰς θὰ ἔκανες τὸ ἴδιον ἀνθρακίσσον στὴ θεοὶ τῆς διδος Μάνου.

Ἔτσι τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ δὲν εἶχε συνέπειας.

Ὅλα αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ἀσπασίας Μάνου ἔθελγαν κι' ἐγοήτευαν τὸν πρίγκηπα Ἀλέξανδρον.

Ἦταν κι' αὐτὸς ἐξ ἴσου ὑπερήφανος, ἐξ ἴσου ὀρυμνικός.

Δὲν ὑποχωροῦσε μπρὸς οἱ τίποτε. Τίποτε δὲν τὸν ἐφόβιζε. Τίποτε δὲν τὸν ἐτρόμαζε... ἐκτὸς τῶν τύπων!

Ἐνῶ δὲ αὐτὸς ἦταν ἐξ ἰδιοσυκρᾶσιος φίλος τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀπόλητος, ἀντιθέτως ἡ μητέρα του, ἡ βασίλισσα Σοφία, ἀκολουθοῦσε πιστὰ καὶ αὐστηρὰ τοὺς τύπους, ὅπως καὶ ἡ ἄλλη ἐκείνη βασίλισσά μας, ἡ ἀλησμόνητη Ἄμαλια.

—Παιδί μου, ἔλεγε συχνὰ ἡ Σοφία στὸν Ἀλέξανδρον, δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷς, ὅτι εἶσαι πρίγκηψ κι' εἰς τῆς ἔχεις ὠρισμένους ὑποχρεώσεις.

Μὰ ὁ Ἀλέξανδρος τὸ ξεχνοῦσε αὐτὸ. Κυρίως αὐτὸ ξεχνοῦσε, θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας.

Ἡ βασίλισσα Σοφία ἐννοοῦσε νὰ εἶνε ὅλοι παρόντες, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Δὲν ἔπρεπε νὰ λείπῃ κανένας ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴν συγκέντρωσιν. Λίγα λεπτὰ πρὶν καθίσσον στὸ τραπέζι, οἱ πρίγκηπες ἔπρεπε νὰ εἶνε ὅλοι ἐκεῖ, μηδενὸς ἐξαιρουμένου. Οἱ ἀργοποροῦντες, οἱ ἀπουσιάζοντες, ἐδέχοντο αὐστηροτάτες ἐπιπλήξεις.

Ἡ Σοφία ἦταν Γερμανὶς καὶ ἤθελε νὰ ἐπιβάλλῃ καὶ στὴν οἰκογενεὶάν της—πρωτίστως σ' αὐτὴν—κι' ὄχι ἀδίκως καὶ παραλόγως θέβαια—τὴν στρατιωτικὴν Γερμανικὴν πειθαρχίαν.

Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος συμφωνοῦσε ἀπόλυτως σ' αὐτὸ. Καὶ τὰ παιδιά, οἱ πρίγκηπες, δὲν τολμοῦσαν νὰ φέρουν τὴν παραμικρὴν ἀντίρρησην. Ἡ ἀγάπη—ἀγάπη, ἀλλὰ καὶ τὸ υἱικὸν καθήκον—καθῆκον ἐπιβεβλημένον καὶ ἀναπόφευκτον.

Μ' ὅλα ταῦτα, ἀπ' ὅλους τοὺς πρίγκηπας, μόνον ὁ Ἀλέξανδρος δὲν κατάρθωνε νὰ εἶνε πάντοτε στὸ τραπέζι στὴν ὥραν τοῦ ἄργου. Ὅχι γιὰ τὸν ἴδιον, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἄλλο. Ἄλλα γιὰ τὸν ἄλλο... ἔτσι τὸ ἔφερνε ἡ ἀγάπη τοῦ ἡμετέρου πρὸς τὰ σπῆρα.

Ἐτοίμασε, ἐπὶ προσοφείῃ, τὰ αὐτοκίνητο τοῦ λίγο πρὸ τοῦ γεύματος, ἐπέβαινε σ' αὐτὸ καὶ τοιμαζόταν νὰ κάμῃ ἕναν μικρὸν περίπατον.

—Ποῦ θὰ πάτε, Ὑψηλότητε; τὸν ρωτοῦσαν.

—Ἄ, ὄχι μακριὰ, ἀπαντοῦσε. Ἐνα γύρον θὰ κάμω καὶ θάμαι πίσω γρήγορα.

—Πηλοῦσε μεσημέρι, Ὑψηλότητε.

—Τὸ ξέρω... τὸ ξέρω. Μὰ δὲν θ' ἀργήσω καθόλου.

Ἐφευγε, πράγματι, μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ γυρῇ γρήγορα. Μὰ δὲν τὸ κατὰφερεν πάντα αὐτὸ. Γιὰ τὸν ἕνα ἡ τὸν ἄλλο λόγο, ἀργοῦσε κάποτε κι' ἔφτανε στὸ παλάτι, ὅταν ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια εἶχε καθῆσιν πειὰ στὸ τραπέζι. Ἐγύριζε ἀργοπορημένος κι' ἀκούγε πάντα τῆς σχετικῆς παρατήρησιν ἀπὸ τοὺς γονεῖς του.

Μιὰ μέρα, γυρίζοντας ἀπὸ μιὰ τέτοια ἐκδρομὴν στὰ περίεξ τῶν Ἀθηνῶν, ἔφτασε στὸ παλάτι, ὅταν ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια εἶχε καθῆσιν πειὰ στὸ τραπέζι, πρὸ ἀρκείας μάλιστα ὄρας.

Ὁ Ἀλέξανδρος τὰ χασε. Τί δικαιολογία θάλεγε στὴν μητέρα του γιὰ τὴν ἀργοπορία του; Πῶς θὰ παρουσιαζόταν στὴν παρεστῆ ἀργοπορημένος;

Ἡ Σοφία θὰ τοῦ κανε παρατηρήσεις δριμύτατες καὶ θάχε φυσικὰ δίκην...

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου, ἡ καλόκαρδη καὶ πολυπαθὴς πριγκίπισσα Ἐλένη (Φωτογραφία ἀπὸ τὸ Ἀρχεῖον τῆς πριγκιπῆσις Ἀσπασίας)